

ยกฟ้อง “สุกรี อาดำ” กับ เสียงจากปากเหยื่อ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน

โดย ASTVผู้จัดการออนไลน์ ศูนย์ข่าวหาดใหญ่...12 ธันวาคม 2554 13:58 น.

ในชายแดนใต้ ความสนใจของคนในพื้นที่ โดยเฉพาะนักเคลื่อนไหวคงไม่พ้นในเรื่องคดีความมั่นคงกับการเคลื่อนไหวคัดค้านการบังคับใช้กฎหมายพิเศษ ทั้งพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ.2457 พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 (พ.ร.ก.ฉุกเฉิน) และพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551

การตัดสินคดีความมั่นคงล่าสุด เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2554 ที่ศาลจังหวัดปัตตานี เมื่อศาลพิพากษาให้ นายสุกรี อาดำ กับ นายอาหามัดซาก็ กียะ พันผัดโดยการยกฟ้อง ในคดีฆ่าตัดคอ นายจวน ทองประคำ ชาวบ้านไทยพุทธ ตำบลนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2550 ส่วน นายมูหามะ แวกะจีจำเลยที่ 2 ศาลสั่งจำคุกตลอดชีวิต เนื่องจากมีพยานหลักฐานยืนยัน

นายสุกรี อาดำ เป็นคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายพิเศษโดยตรง **เขาถูกซ้อมทรมานทำร้ายร่างกายระหว่างถูกควบคุมตัว เช่นเดียวกับเพื่อนผู้ร่วมชะตากรรมอีกหลายคน แต่บางคนไม่โชคดีเหมือนเขา เพราะเหลือเพียงร่างไร้ชีวิตที่ได้กลับบ้าน**

วันที่ 30 ตุลาคม 2554 ที่ห้องห้องประชุมอาคารวิทยนานาชาติ วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ม.อ.) วิทยาเขตปัตตานี เครือข่ายประชาสังคมคัดค้าน พ.ร.ก.ฉุกเฉิน จัดเวทีสาธารณะ วาระประชาชน : ยกเลิก พ.ร.ก.ฉุกเฉิน มีคนเข้าร่วมเป็นพัน ในวงเสวนาหัวข้อ “เสียงสะท้อนจากเหยื่อ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน” สุกรี อาดำ พร้อมกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจาก พ.ร.ก.ฉุกเฉิน อย่าง นายนิเซาะ นิสะ และ นายสักรี สาและ ร่วมถกแถลงประสบการณ์ มีเนื้อหาจากปากคำต่อคำดังนี้

(จากขวาไปซ้าย) นายสุกรี อาดำ นายสักรี สาและ และนายนิเซาะ นิสะ ผู้ถูกควบคุมตัวตาม พ.ร.ก.ฉุกเฉิน เล่าประสบการณ์ของตนเองระหว่างถูกควบคุมตัวเมื่อไม่นานมานี้ โดยบางคนถูกซ้อมทรมานจนได้รับบาดเจ็บ

สกุรี อาดำ กล่าวว่ **ต้องขอขอบคุณอัลลอฮ์ (พระเจ้าที่ชาวมุสลิมนับถือศรัทธา) ที่ให้ผมมีความอิสระ แม้ความอิสระของผมยังไม่ได้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์**

“ผมถูกควบคุมตัวเมื่อวันที่ 11 เมษายน 2550 เป็นปีที่มีคนถูกควบคุมตัวจำนวนมาก ปีนั้นเป็นปีที่ผมเรียนจบจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ม.อ.) วิทยาเขตปัตตานี หลังจากนั้น ผมไปเรียนภาษาอังกฤษที่ประเทศมาเลเซีย แล้วเอาประกาศนียบัตรไปสมัครสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามแห่งหนึ่งในอำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

วันที่ถูกจับเป็นวันที่ผมกลับมาจากการทำค่ายภาษาอังกฤษที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดยะลา ผมขับรถจากยะลาไปปัตตานี จากนั้นผมเดินทางกลับตามเส้นทางในอำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี ช่วงเวลาหลังละหมาดซักริบ (ละหมาดช่วงค่ำ) พอถึงใกล้บ้านที่ตำบลนาประดู่ เจอจุดตรวจ เจ้าหน้าที่ขอดูใบขับขี่

พอดีว่าใบ พ.ร.บ.ประกันภัยรถยนต์หมดอายุ เจ้าหน้าที่จึงให้นำรถเข้าไปจอดในโรงพักนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ แล้วเจ้าหน้าที่ก็เอารูปถ่ายตัวผมเองให้ผมดู พร้อมแจ้งหมายควบคุมตัวตาม พ.ร.ก.ฉุกเฉิน จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็บอกผมว่า **คุณถูกจับแล้วนะ เพราะมีคนขัดท้อดคุณในคดีฆ่าตัดคอ**

แล้วเจ้าหน้าที่นำตัวผมไปยังค่ายอิงคยุทธบริหาร อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี ช่วงนั้นเวลาประมาณ 20.00 น.แล้ว จากนั้นเจ้าหน้าที่ถ่ายรูปผมก่อน แล้วนำตัวผมเข้ายังห้องที่มีขนาดประมาณ 2 คูณ 2 เมตร **ห้องนี้เป็นห้องที่สร้างขึ้นเพื่อที่จะซ้อมโดยเฉพาะ**

มีชาย 2 คน มาบีบคอผม ทำให้ผมหายใจไม่ออก จนผมสลบไปที่เท้าของเจ้าหน้าที่ พอผมรู้สึกตัวเจ้าหน้าที่นำกระดาษหนึ่งแผ่น ให้ผมเซ็นชื่อ ด้วยความกลัวผมก็เซ็นชื่อลงไป ผมเห็นมีข้อความ 2 บรรทัด ผมขออ่านก่อน แต่เจ้าหน้าที่ไม่ยอมให้ผมอ่าน

จากนั้นเจ้าหน้าที่พาไปยังอีกห้องหนึ่งที่กว้าง 4 คูณ 4 เมตร ในห้องนี้มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 10 คน มาล้อมผม เหมือนกับนักมวยจะมาซ้อมเตะกระสอบทราย โดยมีเจ้าหน้าที่ 2 คนใน 10 คนนั้น ทำหน้าที่**ปลอบใจให้ผมยอมรับสารภาพ** ตอนนั้นเจ้าหน้าที่ถามมา ผมตอบไปก็โดนตี โดนเตะต่อยทั้งตัว คั้นนั้นเจ้าหน้าที่ซ้อมผมประมาณ 2-3 ชั่วโมง ตอนนั้นก็ยังมีรอยแผลที่โดนซ้อมในคั้นนั้นอยู่

นอกจากนั้น มีเจ้าหน้าที่ที่เอาเก้าอี้มาพาดที่หลังผม คั้นนั้นตัวผมบอบช้ำมาก มี**เลือดไหลออกมา** เจ้าหน้าที่ให้ผมถอดเสื้อผ้าทั้งหมด ให้ผมเปลือยกายแล้วกางเกงของผมมาครอบหัว เรื่องที่เล่ามาเป็นความจริง ผมขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์

แล้วเจ้าหน้าที่ก็ตีต่อวิยะเทศของผม ถึงช่วงเที่ยงคืนตรง เจ้าหน้าที่ให้ผมหมอบลงบนพื้นแล้วขึ้นนั่งทับบนหลัง **หยิกก้นผมไปด้วย** เจ้าหน้าที่รู้ว่าผมเป็นครูและผมเคยเป็นนักศึกษา แต่เจ้าหน้าที่ก็ไม่เว้น

วันต่อมาเจ้าหน้าที่นำตัวผมเข้าไปในเต็นท์กลางแจ้ง ในเต็นท์อากาศร้อนมาก ผมเหงื่อออกทั้งตัว และเลือดยังไหลออกจากบริเวณแผ่นหลังผมมากขึ้น เพราะเลือดที่ผมใส่เปียกเหงื่อ จากนั้นเจ้าหน้าที่เผาเปลือกมะพร้าวทิ้งไว้ในเต็นท์ที่ผมอยู่ ทำให้มีควันจำนวนมาก แล้วเอาน้ำให้ผมดื่มและพูดกับผมว่า **ตอนนี้สภาพมึงเหมือนหมา แล้วเอาน้ำสาตมาที่**

ตัวผมด้วย จากนั้นได้นำตัวผมไปอีกห้องหนึ่งเพื่อที่จะถ่ายรูป ในระหว่างที่เดินอยู่ เจ้าหน้าที่ให้ผมกระโดดตบ พร้อมกับเตะที่หลังผมท่ามกลางคนจำนวนมาก

ถ่ายรูปเสร็จเจ้าหน้าที่ก็นำตัวผมไปอีกห้องหนึ่ง **จากนั้นเอาถุงพลาสติกสีดำมาครอบหัวผม พอผมเริ่มหายใจไม่ออก เอาถุงพลาสติกออก** เจ้าหน้าที่บอกผมว่า มีคนคนชัดถอดมาว่า ผมให้ความร่วมมือ มีหน้าที่ดูต้นทาง ผมถูกข่มขู่อยู่ประมาณ 3 วัน เพื่อให้ผมยอมรับสารภาพ

หลังจาก 3 วัน ผมถูกย้ายไปอยู่อีกห้องหนึ่ง เป็นห้องมืด มีประตูเหล็กใหญ่ ในห้องเปิดไฟตลอดเวลา ผมไม่สามารถที่จะรู้ได้ว่าเป็นเวลาใด ในห้องมียุ่งมาก เจ้าหน้าที่จะซักถามกลางคืน ตั้งแต่เวลา 21.00-00.00 น. ทุกๆ คืนประมาณ 1-2 สัปดาห์ เมื่อผมได้ยินเสียงเปิดประตู ผมก็รู้สึกกลัวมาก ไม่รู้ว่าจะตอบคำถามเจ้าหน้าที่ว่าอย่างไรอีก

เจ้าหน้าที่ทำทุกวิธีเพื่อให้ผมยอมรับ เมื่อไม่สามารถทำด้วยวิธีรุนแรงก็จะใช้วิธีการปลอบใจ บอกผมว่า หากผมยอมรับเจ้าหน้าที่ก็จะปล่อยผมไป ผมไม่รู้เรื่อง แล้วผมจะยอมรับได้อย่างไร จากนั้นเจ้าหน้าที่เอาบุคคลที่มีค่าตัว 500,000 บาท มาอยู่กับผม ให้คนค่าตัว 500,000 บาทที่วานั้นมาหลอกให้ผมยอมรับสารภาพ

ผมอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร เจ้าหน้าที่ได้ขอหมายขอขยายเวลาควบคุมตัว 3 ครั้ง พอครั้งที่ 4 พ่อแม่ผมและศูนย์ทนายความมุสลิมยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อคัดค้านการควบคุมตัวผมและเป็นการควบคุมตัวโดยมิชอบโดยกฎหมาย โดยใช้หลักฐานรูปถ่ายของกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่เข้าไปเยี่ยมผมขณะถูกควบคุมตัวในสัปดาห์ที่สอง ซึ่งกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ถ่ายรูปแผ่นหลังและหัวผม ซึ่งมีรอยแผลจากการถูกข่มขู่ประกอบคำร้อง

ศูนย์ทนายความมุสลิม แจ้งต่อศาลว่า **ผมถูกควบคุมตัวโดยมิชอบด้วยกฎหมาย** ในวันที่ไปศาลมีเจ้าหน้าที่ทหารไปด้วย เจ้าหน้าที่บอกว่าจะไม่ขอหมายต่ออายุควบคุมตัวไปอีกแล้ว โดยไม่ได้มีการไต่สวนว่าผมถูกข่มขู่ทรมานระหว่างถูกควบคุมตัว ส่วนตำรวจก็แจ้งข้อหาร่วมกันฆ่าคนตายหลังจากนั้นผมก็ถูกดำเนินคดี

ในช่วงสืบพยาน เจ้าหน้าที่ไม่มีพยานหลักฐานมายืนยันแม้แต่น้อย มีเพียงแค่คนชัดถอด คนที่ชัดถอดผมเป็นคนที่ถูกจับก่อนหน้าผม และถูกข่มขู่ทรมานเหมือนกัน ตาของเขา มีรอย **ด้านหลังเขาโดนเผาด้วยไฟแช็ก**

ในวันที่เกิดเหตุการณ์ ผมมีหลักฐานที่ผมสอนอยู่ที่โรงเรียน เพราะมีลายเซ็นการสอนทุกคาบและทุกชั้นที่ผมเข้าสอน ผมได้ออกจากคุกระหว่างการฝากขังด้วยการประกันตัวออกมา ผมโดน 2 คดี คือ คดีฆ่าตัดคอและคดีอั้งยี่ ชองโจร

ด้วย พ.ร.ก.ฉุกเฉิน นี่แหละที่แม้ไม่มีพยานหลักฐานก็สามารถนำไปสู่การฟ้องร้องดำเนินคดีได้ ผมประกันทั้ง 2 คดี ด้วยเงินประมาณ 1,600,000 บาท”

ด้าน สักกรี สาและ ถูกคุมตัวพร้อม “อิหม่ามยะผา กาเซ็ง” ที่เสียชีวิตระหว่างถูกควบคุมตัวของทหาร เล่าว่า **ถ้าไม่เจอเองจะไม่รู้** ผมจะเล่าตั้งแต่ต้น เจ้าหน้าที่เข้าควบคุมในวันพุธ 19 มีนาคม 2551 ความเจ็บปวดนี้ยังอยู่ในหัว ไม่ลืม ลองคิดว่า ถ้ามีคนมาทำ

ร้ายพีเรา น้องเรา พ่อเราต่อหน้า จะรู้สึกอย่างไร เรื่องนี้เกิดขึ้นกับลูกโตะอิหม่าม 2 คน รวมทั้งผม และเพื่อนบ้านอีก 2 คน รวม 6 คนที่ถูกควบคุมตัวพร้อมกันในตอนเช้ามืด

"วันนั้นผมนอนที่บ้านอิหม่ามยะผา ได้ยินเสียงอาชานที่มัสนิดอื่น แต่ที่หมู่บ้าน บ้านของอิหม่ามอยู่ใกล้มัสนิด ตื่นมาจะละหมาด เห็นเต็มไปหมดแล้ว ล้อมบ้านอยู่ ไม่ต่ำกว่า 300 คน ทั้งทหาร ตำรวจ พอลออกจากบ้าน ก็ถูกปืนมาจ่อ แล้วสั่งให้หมอบบนถนน

ถึงตอนเช้าประมาณ 7 โมง เจ้าหน้าที่บอกว่า เชิญตัวไปโรงพักหรือเสาะ จังหวัด นราธิวาส อยู่ที่นั่นประมาณ 2 ชั่วโมง ถึงประมาณ 10 โมงเช้า เจ้าหน้าที่ก็พาไปที่ตัวเมือง นราธิวาส เพื่อแถลงข่าว โดยที่เราไม่รู้เรื่องเลยว่า มันไม่ยุติธรรมเลย

เจ้าหน้าที่เตรียมสถานที่หนึ่ง มีท่อนพีวีซี ในนั้นมีตะปูเรือใบ เพื่อนคนหนึ่งบอกว่านี้ ไม่ใช่ของผม เจ้าหน้าที่บอกว่าไม่เป็นไร แล้วให้ถ่ายรูปกับท่อนั้น แล้วข่าวก็ออกมาว่าเป็น คนร้ายลอบวางระเบิด ออกโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ โดยพวกเรายังไม่รู้ว่าคงเป็นผู้ต้องหาแล้ว

อยู่ที่นั่นประมาณครึ่งชั่วโมง ถ่ายรูปเสร็จ ได้ยินเจ้าหน้าที่พูดว่า จับคนร้ายได้พร้อม หลักฐานพร้อม จากนั้นก็กลับ ได้ยินเสียงอาชานละหมาดตอนเที่ยง เจ้าหน้าที่ก็พาไปที่ หน่วยเฉพาะกิจ (จก.) 39 เข้าไปใน จก. **แล้วขังอยู่ในรถขณผู้ต้องขังของตำรวจ** เป็นกรง เหล็กอยู่ในนั้น 7 คน เพราะในรถมีอยู่แล้วคนหนึ่ง ชื่อ **ซุลกรันย เขาโดนหนักมาแล้วทั้ง คิน ถูกทุบ ถูกตี หัวแตก เลือดออก ที่แขนถูกกรีดกับมีดเห็นเนื้อแดงๆ ที่หัว เลือดออก สักพักผู้คุมใน จก. ขึ้นมา ที่เห็นกับตาตัวเองคือ เขาดีซุลกรันย และเอา หัวโขกกับกรงเหล็ก**

คินแรกยังไม่มีอะไร ได้นอนหลับ นอนบนม้านั่งคนละตัว รุ่งขึ้นไม่มีอะไร มีญาติมา เยี่ยมแต่ดูได้ไกลๆ ไม่ให้คุย หลังจากละหมาดตอนค่ำเสร็จ เขาเรียกอิหม่ามไป ประมาณ ทุ่มครึ่งได้ยินเสียงตื๊ดตื๊ดๆ หลายครั้ง ได้ยินเหมือนทุบสังกะสี มีทั้งนั้น แล้วก็ได้ยินเสียง "อัลเลาะห์ โอะอะ" ถึง 4 ทุ่มครึ่ง นั้นรอบแรก แล้วเจ้าหน้าที่มาส่งขึ้นรถ ดูแล้วอาการหนัก แต่ในรถมืด ไม่มีไฟ ร้อนก็ร้อน

จากนั้นประมาณ 5 นาที ก็เอาตัวไปอีก ทหารที่เอาไปพูดว่า มึงฆ่าเพื่อนกู เตะไปด้วย เอาไปประมาณหนึ่งชั่วโมง ได้ยินเสียงทุบตีตลอด แล้วส่งกลับมาประมาณเที่ยงคินครึ่ง ถึงกับคลานขึ้นรถ ห่างจากนั้นอีก 5 นาทีสั่งให้ไปอีก ตอนนั้นไม่ไหวแล้ว ถึงกับคลาน เสื้อผ้า ไม่มีแล้ว เปลือย คนสั่งให้ไปดูเหมือนจะเมา พูดเหมือนเดิม มึงฆ่าเพื่อนกู แล้วก็เตะไปด้วย

ผมเห็นก็ขอว่า พอแล้ว อิหม่ามไม่ไหวแล้ว แต่เขาหันมาเตะผมหลายครั้ง แต่ก็สั่ง ให้ไปอยู่ดี อิหม่ามจะลุกก็ต้องช่วยกันยกแล้ว ไม่ทันได้ลงจากรถไป ก็ถูกถีบตกรถ จากนั้น ก็ดึงขาลากไป ได้ยินเสียงทุบตลอด ถึงประมาณตีสองกว่าๆ ก็ส่งตัวกลับมา แต่ยังมีอีกคน หนึ่งที่ถูกเอาตัวไปด้วย ยังไม่ส่งกลับมา ซึ่งเขาเล่าให้ฟังว่า ถูก **กระทำต่างๆ นานา เช่น ถูกมัดขาแล้วห้อยหัวแล้วก็เตะ จากนั้นถูกเอาถุงครอบ ทำให้ หายใจไม่ออก พอทำท่าจะสลบก็เอาออก ให้นั่งบนเก้าอี้แล้วถีบ**

ส่วน อิหม่ามยะผา ตอนเช้า ช่วงที่ตะวันกำลังจะขึ้น อิหม่ามขอให้ช่วย นวดหน่อย บอกว่าเจ็บไปหมดแล้ว พอประมาณ 6 โมงครึ่ง มาดูอีกที่เห็น ตาเหลืองและไม่รู้สึกตัว จึงให้ลูกคนหนึ่งให้มารองตัก ช่วงนั้นเห็นพระสงฆ์ เดินผ่านมาจึงเรียกพระขอให้ช่วยเปิดประตูพาไปโรงพยาบาล แต่ก็ไม่สนใจ และไม่มีใครสนใจด้วยในตอนนั้น แล้วก็เรียกผู้คุมให้มาดูด้วย เขาก็มาเปิด ประตูมาจับดูแล้วก็ปิดประตู ไม่สนใจ จากนั้นอิหม่ามก็เสียชีวิต(ในรถขนส่งต้องขัง)

เรื่องนี้ถ้าไม่เจอกับตัวเองไม่รู้ว่ ความเจ็บปวดเป็นอย่างไร ถ้าไม่เจ็บก็ไม่รู้ ตอนที่ อิหม่ามถูกทุบตี ลูก 2 คนได้แต่สะอื้น เพราะทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ขออุจจากพระเจ้าทั้งคืน

อยากจะบอกว่า นี่คือ “ผลจาก พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ยังไม่ชัดเจนอะไรเลย ก็โดนแล้ว ทรมาณจนถึงตาย”

ขณะเดียวกัน นายนิเซาะ นิสะ อดีตนักกิจกรรมในช่วงเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ปี 2535 กล่าวว่ ท่ามกลางความมืดมน จิตใจของเราคิดถึงการปกครองบนกฎหมายที่กดขี่ ประชาชน แต่ด้วยความรับผิดชอบของเรา ทำให้เราได้มาเจอหน้ากันวันนี้ ผมได้ฟังจาก วิทยากร 4 ท่านพูดนี้แล้ว ปัญหาของผมน้อยกว่ามาก

“วันนี้ไม่ใช่เวลาที่จะเล่าเรื่องให้ผู้ฟังเกิดความสงสารต่อผม แต่เป็นเวลาที่จะให้ พวกเราช่วยกันคิดว่า เราจะอยู่อย่างนี้ต่อไปหรือ ตราบใดที่เรามีความรับผิดชอบต่ออัลลอฮ์ ตราบนั้นเราเป็นดังเสมือนคอสึฟะห์ (ผู้แทนหรือผู้สืบทอด) ที่จะให้มีการปกครองที่ ยุติธรรมบนโลกใบนี้ แต่วันนี้เรายอมที่จะให้ความไม่ยุติธรรมมากดขี่เรา

วันนี้เราไม่สามารถป้องกันตัวเราเองได้ ที่สำคัญสำหรับวันนี้ เราต้องสร้างกระแส เพื่อให้ไปถึงเป้าหมายที่เราต้องการ ที่ผมกล้าที่เขียนข้อความคัดค้าน พ.ร.ก.ฉุกเฉิน จาก ที่ควบคุมตัวบนกระดานแผ่นนั้น เพราะไม่สามารถที่จะทนได้ยินเสียงคนในห้องข้างๆ ละหมาดซุฮรี(หลังเที่ยง) อ่านซูเราะห์ (บท) อัลฟาติหะห์ดังมาก อีกห้องหนึ่งก็กำลังร้อง ให้ขณะขออุอาอฺ (ขอพร) จากอัลลอฮ์

ผมจึงคิดหาวิธีที่จะช่วยเหลือบุคคลนั้น ผมสงสารที่เขาต้องอ่านเสียงที่ตั้ง ผมยอมที่จะให้อื่นบอกว่าเราเป็นคนบ้า เพื่อที่จะไม่ยอมให้ความอยุติธรรมปรากฏ บนพื้นแผ่นดินนี้ของเรา

ปกติเราดูอ่าต่ออัลลอฮ์ในเวลาละหมาดอยู่แล้ว คือ การอ่านอายะห์ (โองการ) หนึ่งในซูเราะห์อัลฟาติหะห์ ที่มีความหมายว่า “ขอให้พระองค์ทรงแนะนำเส้นทางที่เที่ยงตรง”

อะไรคือเส้นทางที่เที่ยงตรง ก็คือสิ่งที่บรรดาผู้ศรัทธา ศาสดา และสหาย ได้ทำเป็น ตัวอย่าง คือการยอมที่จะรักษาอามานะห์ (ความรับผิดชอบ) ต่ออัลลอฮ์ เสมือนคอสึฟะห์ ที่ปกครองด้วยความยุติธรรมบนหน้าแผ่นดิน

อะไรคือสิ่งที่บุคคลเหล่านั้นได้กระทำ สิ่งแรกคือความเสียสละ สิ่งนี้คนมุสลิมมลายู ต้องวิพากษ์ตัวเองว่า เรามีความเสียสละหรือเปล่า โดยปกติเราให้คนอื่นเสียสละให้เรา

เราขอความช่วยเหลือต่างๆ นานาไม่ว่าจะเป็นศูนย์ทนายความมุสลิม มูลนิธิผสานวัฒนธรรม เป็นต้น

เรายื่นมือช่วยเหลือคนอื่นมีหรือเปล่า วันนี้มีคนอื่นยื่นมือมาช่วยเหลือพี่น้องของเรา วันนี้เป็นเวลาที่เราต้องยื่นมือช่วยเหลือพี่น้องของเรา ไม่ใช่ยื่นมือให้คนอื่นมาช่วยเหลือเรา

ผมขอสนับสนุน พล.ต.ต.จ่าบุญ เต็มอุดม (ประธานมูลนิธิวัฒนธรรมอิสลามภาคใต้) วันนี้เราเสียสละเพื่อให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวของประชาชนของเรา นี่เป็นปัญหาใหญ่ เราไม่มีความเสียสละเพื่อให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวของประชาชนของเรา

ในหมู่บ้านเดียวกัน ชาวบ้านถูกควบคุมตัว แต่บ้านข้างๆ ไม่กล้าไปเยี่ยม ผมเคยเป็นเพื่อนกับคนติดยาเสพติด บนพื้นฐานความเป็นเพื่อนพวกเขาไม่เคยลืมความเป็นเพื่อน ผมเคยอยู่กับพวกคอมมิวนิสต์ บนพื้นฐานที่เป็นสหายพวกเขาก็จะไม่ลืมความเป็นสหาย แต่เราเป็นคนมุสลิมที่นำคำว่าความเป็นพี่น้องติดตัวมา เรามีความเอาใจใส่ต่อพี่น้องของเรามากน้อยแค่ไหน

สิ่งนี้สำคัญมาก วันนี้ไม่ใช่เวลาที่เราจะมาบอกโชคชะตาของเราให้คนอื่นฟังพร้อมกับร้องไห้ แต่เป็นเวลาที่เราต้องลุกขึ้นมาเพื่อปกป้องสิทธิของเรา สิ่งนี้ต้องการความเสียสละ เสียสละตัวของเรา เวลาและทรัพย์สินของเรา แต่สิ่งเหล่านี้ยังไม่พอ หากเราจะขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ ความอดทนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับวันนี้ แต่สิ่งสำคัญมากที่สุดคือต้องมีบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์

ผมจะไม่ยอมให้ความไม่จริงเกิดขึ้นบนพื้นดินนี้และกับตัวผมเอง เพราะหากเจ้าหน้าที่ขอขยายเวลาควบคุมผมต่อไป ผมยอมที่อดอาหารจนตาย ณ วันนี้พวกเราเองขาดความกล้าหาญ แต่เรายอมรับตัวเองว่าเป็นคนที่มีความศรัทธาและยำเกรงต่ออัลลอฮ์ และเรายอมให้ความเลวมาปกครองบนพื้นแผ่นดินของเรา เรายอมให้เพื่อนๆ ของเราร้องไห้อยู่ในห้องขังๆ

หลังจากนี้ ผมมีเป้าหมายในใจผม ผมจะชักชวน 4 คนที่อยู่บนเวทีแห่งนี้ เป็นบุคคลแถวหน้าในการต่อสู้กับความอยุติธรรม อายุมากที่让别人ต้องมาสังสารเรา อายุมากที่让别人वादภาพเราเหมือนแพะ คนมุสลิมมลายูต้องเป็นเสือ

วันนี้ความคิดของผมน้อยนิดเท่านั้น เจ้าหน้าที่ดูข้อมูลผมเขาก็แปลกใจ ตรงที่ว่าผมขึ้นไปเรียนที่กรุงเทพมหานคร แต่ไม่ได้เข้าไปเรียน ไปขับเค็ลื่อนประชาชนในภาคอีสานไม่รู้ก็ที ผมบอกเจ้าหน้าที่ตรงๆ ว่าคนมุสลิมไม่ใช่ปกป้องความอยุติธรรมแก่มุสลิมด้วยกันอย่างเดียว คนที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม มุสลิมก็ต้องปกป้องเหมือนกัน เพราะมุสลิมเป็นคอลีฟะห์ ต้องดูแลประชาชาติไม่เลือกว่าชนชาติอะไรและศาสนาอะไร ผมบอกอย่างนี้แก่เจ้าหน้าที่ เพราะที่มาทีไปของผมมันแปลกมาก

เจ้าหน้าที่ไปที่บ้านผมตอนตีห้า วันที่ 16 กันยายน 2554 ที่บ้านเลขที่ 32/5 หมู่ที่ 3 ตำบลตะลุโบะ อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ผมตื่นไปเข้าห้องน้ำ หลังจากทำภารกิจเสร็จแล้วมองไปข้างนอก เห็นทหารมาปิดล้อมบ้านหมดแล้ว จากนั้นผมก็เปิดประตูห้องน้ำ

แล้วให้سلامแก่เจ้าหน้าที่แล้วก็ถามว่า มีอะไรกับผมหรือเปล่า แต่เจ้าหน้าที่ไม่ตอบ ผมก็ถามต่อว่าคุณมีธุระกับผมหรือเปล่า จากนั้นมีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเรียกให้ผมไปหา ผมก็ขอละหมาดก่อน เจ้าหน้าที่อนุญาต

เมื่อผมละหมาดเสร็จก็เปลี่ยนเสื้อผ้า เจ้าหน้าที่ก็จะเข้าตรวจค้นในบ้านของผม แต่ผมบอกว่าเดี๋ยวก่อน หากคนขึ้นมาหลายๆ คน ผมไม่สามารถจะควบคุมได้ เจ้าหน้าที่จึงส่งตัวแทนขึ้นไปตรวจค้น ผมก็ถามเจ้าหน้าที่ว่าจับผมเรื่องอะไร ผมขอดูหมายได้หรือไม่ เจ้าหน้าที่ก็เอาหนังสือให้ดูบอกว่าใช้อำนาจกฏอัยการศึก แต่เกี่ยวกับคดีอะไรนั้น เจ้าหน้าที่ไม่บอก

จากนั้นเจ้าหน้าที่นำผมไปที่ จก.(หน่วยเฉพาะกิจ) แต่ทหารที่ จก.ปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่องใดๆ ทหารในหน่วย จก.ที่หมู่บ้านผมเป็นโคราช ผมบอกกับ จก.ว่า ผมเคยไปอยู่โคราชเป็นปีๆ ผมมีพ่อเลี้ยงที่โคราช มีตำแหน่งสูงกว่าคุณเสียอีก คนโคราชที่ผมไปช่วยเหลือนั้น อาจเป็นคุณนายของคุณก็ได้ ทหารที่ จก.ก็บอกว่า เขาไม่รู้เรื่องไม่รับรู้เรื่องที่เขาจับตัวผมมาเพราะเป็นหน่วยของแม่ทัพ

หลังจากเขียนประวัติที่ จก. แล้วเจ้าหน้าที่ก็พาไปที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร เข้าไปที่ศูนย์เสริมสร้างสมานฉันท์ สิ่งแรกที่เจ้าหน้าที่ซักถามผม เรื่องคดีฆ่าคน บอกว่าผมเป็นคนยิงคนในเขตเมืองปัตตานี ผมบอกว่าถ้าอย่างนั้นคุณเอาพยานหลักฐานมาว่าอะไรบ้าง เจ้าหน้าที่บอกว่ามีคนชดทอด ถ้าอย่างนั้นคุณเอาคนชดทอดมาเจอผม

เจ้าหน้าที่ก็บอกอีกว่า ผมเป็นคนวางแผนวางระเบิดในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผมตกใจมาก แต่สุดท้ายเจ้าหน้าที่บอกว่าจะเป็นผู้ปฏิบัติการในจังหวัดปัตตานี น่าจะเป็นผู้ประสานงานปฏิบัติการในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จากนั้นผมบอกว่า ถ้าคุณซักถามโดยไม่มีข้อมูลอย่างนี้ ผมจะไม่คำตอบใดๆ ทั้งสิ้น หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่บอกว่าทางค่ายอิงคยุทธบริหารบอกว่าคุณไม่มีอะไร เราจะส่งคุณกลับบ้าน ขณะที่ส่งผมกลับบ้าน ก็มีทหารชุดคุ้มครองจากปกาฮารัง และทหารจากอำเภอกะพ้อ จังหวัดปัตตานี มาควบคุมตัวผมไปที่ศูนย์พิทักษ์สันติ ในศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้

ที่ศูนย์พิทักษ์สันติ เจ้าหน้าที่ก็ซักถามผมเหมือนเดิม ผมบอกเจ้าหน้าที่ว่า หากยังซักถามเหมือนเดิม ก็ให้ไปเอาคำตอบที่ผมให้กับทหาร ปรากฏว่าทหารไม่ให้ข้อมูลกับตำรวจ จากนั้นเจ้าหน้าที่นำภาพต่างๆ มาให้ผมดู แล้วก็ถามผมว่าคุณเคยติดต่อกับคนที่อยู่ในรูปภาพหรือเปล่า ผมบอกคำเดียวว่า**หากผมจะถูกทรมาณบนแผ่นดินนี้ หรือในคุกแห่งนี้ ที่มีกฎหมายที่ฟิเดนะห์(ใส่ร้ายป้ายสี) ผมยอม แต่คุณไม่สามารถที่จะขังจิตวิญญาณผมได้** ผมยืนยันอย่างนั้น คุณจะเอาตัวผมไปขังได้ แต่คุณไม่สามารถขังจิตวิญญาณของผมได้

ที่ศูนย์พิทักษ์สันติก็มีเจ้าหน้าที่ที่ดีๆ เราต้องยกย่องเขาเหมือนกัน เจ้าหน้าที่บอกว่าหนูไม่รู้จะซักพี่อะไรดี ผมสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ส่วนหนึ่งจะยื่นขอขยายเวลาควบคุมตาม พ.ร.ก.ฉุกเฉิน แต่เจ้าหน้าที่ที่ซักถามบอกว่าไม่รู้ว่าจะซักถามอย่างไรดี มันเป็นเรื่องแปลก

เราต้องคิดเสมอว่า ผู้ที่จะปกป้องความจริงต้องมีความเสียสละอย่างสูง ต้องมูญาหาคะห์ (ปฏิบัติในสิ่งเรียนรู้)

วันที่ดีอย่างวันนี้ เป็นวันแรกที่เราจะต้องร่วมมือกันเพื่อประชาชนของเรา เพื่อปกป้องความชั่วร้ายต่างๆ บนแผ่นดินนี้ การร่วมเป็นหนึ่งในเดียวของเรานั้น ไม่ใช่จะไปกดขี่คนอื่น แต่เพื่อปกป้องสิทธิต่างๆของเรา แต่ต้องร่วมมือกัน

หากวันนี้เรากลับบ้านไปโดยที่เราไม่ได้ทำอะไร แสดงว่า เรายอมที่จะให้สิ่งที่ชั่วร้ายปรากฏบนแผ่นดินของเรา แสดงว่าเรายอมให้มีกฎหมายที่กดขี่พี่น้องของเรา หลังจากนั้นผมจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์

ด้าน นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เปิดเผยว่า ผมเคยโดยหมาย พ.ร.ก. จุกเงิน ถ้าพี่น้องเคยได้ยินเรื่อง 7 มีระเบิดฆ่าจำเพียง ผมคือหนึ่งในนั้น ผมจะเล่าก่อนที่ผมจะออกมาเสียสละตัวเองอย่างนี้ว่า ตอนผมเรียนมัธยม เคยดูเรื่องเหตุการณ์ที่บ้านกุฉิง ลือปะ ชาวบ้านโดนหมาย พอผมเรียนปี 1 ผมทำกิจกรรมด้วย ผมขึ้นไปกรุงเทพฯบ่อยมาก เคยออกข่าวกับรัฐมนตรีช่วยกระทรวงหนึ่ง

“วันหนึ่งผมอยู่ที่ร้านอาหารใน จ.สงขลา มีเจ้าหน้าที่มาเชิญผมไปซักถาม เจ้าหน้าที่บอกว่าคุณมีหมายจับอยู่ที่อำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลา ผมจำได้ว่าผมไม่เคยไปอำเภอบันนังสตา เพื่อความแน่ใจ ผมก็ถามพ่อผมว่าตอนผมเป็นเด็กๆ ผมเคยไปหรือเปล่าที่อำเภอบันนังสตา พ่อผมบอกว่าพ่อเองก็ไม่เคยไป

เจ้าหน้าที่พาผมไปที่ยะลา แล้วเอารูปภาพต่างๆ ให้ผมดู ถามว่ารู้จักคนในรูปหรือเปล่า ผมก็ถามเจ้าหน้าที่ว่าตกลงผมโดนข้อหาอะไร เจ้าหน้าที่ตอบว่าฆ่าจำเพียร ผมก็ถามต่อว่าฆ่าจำเพียรตายวันไหน เจ้าหน้าที่ตอบว่า 10 มีนาคม 2553 ผมนึกได้ว่า วันที่ 10 - 12 มีนาคม 2553 ผมอบรมเรื่องโรงเรียนสันติภาพของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่สถาบันทักษิณคดีศึกษา จังหวัดสงขลา แต่เจ้าหน้าที่ออกข่าวไปแล้วว่ามีชื่อผมเกี่ยวข้องกับคดีฆ่าจำเพียร

ผมเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่เคยไปที่อำเภอบันนังสตา และผมเป็นนักศึกษาที่เรียนด้านรัฐศาสตร์ พอโดนอย่างนี้ ผมรู้สึกว่าจะต่อต้านรัฐด้วยทันที การที่รัฐยังบังคับใช้ พ.ร.ก. จุกเงินฯ อาจส่งผลให้รัฐสร้างผู้บริสุทธิ์ให้กลายเป็นผู้ต่อต้านรัฐอย่างถาวร”

รายงานโดย โรงเรียนนักข่าวชายแดนใต้ ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ (DSJ)

<http://www.manager.co.th/Local/ViewNews.aspx?NewsID=9540000157827>